59e jaargang. — No 46 Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag, 8 juni 1912.

schrijft in te Tongeren bij
J. Collée, uitgever en eigenaar
van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt
woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven,
geld of aankondigingen moeten franco
gedaan worden aan den uitgever,
Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

CANTON DE TONGRES. — KANTON TONGEREN.

Election de 5 conseillers provinciaux – Verkiezing van 5 Provincieraadsl.

DEN 9 JUNI 1912 — LE 9 JUIN 1912.

Stemt
zoo !

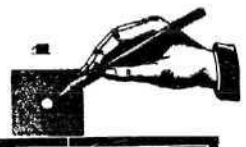

1	2
de Grunne	Depuis
Delvoie	Fillot
Meyers	Noben
Nicolaï	Vranken
Van Ormelingen	Welsch
Suppléant. — Plaatsvervanger.	
Schaetzen	

KIEZERS

Het valt op te merken dat de stemming onder nummer alleen geldig is voor AL de kandidaten van de katholieke lijst.

De socialisten hebben in onze stad affichen opgeplakt, waarin zij onze priesters en kloosterlingen laffelijk beledigen.

Zij deelen druksels uit waar zij den Godsdienst op gemeene wijze aanranden.

De socialisten zijn de gezworen vijanden van Godsdienst, Vaderland en Eigendom.

Verleden Zondag, bij de algemeene kiezingen, werden zij door gansch België veroordeeld, evenals de liberalen die een verbond met hen gesloten hadden.

De katholieken hebben duizende stemmen bijgewonnen, omdat zij de partij van orde, verdraagzaamheid en deftigheid uitmaken.

Daarom, stemt allen voor de Katholieke Kandidaten,

onder nummer 1

Groote katholieke zegepraal

in het arrondissement

Tongeren-Maeseyck.

De dag van Zondag zal in gulden letters aangeteekend worden, in de jaarboeken der katholieke partij van het arrondissement Tongeren-Maeseyck.

Inderdaad, 't is niet alleen eene zegepraal die wij behaald hebben : 't is een schitterende triomf geweest. Onze vier kandidaten behalen eene verpletterende meerderheid, en M. Neven, liberale uitgaande volksvertegenwoordiger wordt niet meer herkozen.

Het kiescijfer der katholieke lijst bedraagt 43758 stemmen, en dat der liberale lijst 10070.

∴

Gansch den nacht van Zaterdag op Zondag heeft er onophoudend lawijd geheerscht in onze stad. Gansche benden doorliepen de straten huilend en tierend ; anderen, gingen manifesteeren voor de woningen van katholieke propagandisten, waar zij allerlei bedreigingen uitbraakten. Iedereen in onze stad was het eens deze gemeene schoeliestreken te schandvlekken.

∴

Zondag morgend was het weder zeelachtig; nu en dan viel een fijne stofregen, die de liberale geestdrift erg verkoelde

« De zeuzenzon schijnt niet vandaag ; 't is een slecht voorteeken, » hoorden wij een gekend liberaal zeggen. Dit voorgevoelen heeft zich maar al te wel verwezenlijkt, want 's avonds moest de liberale zon in Tongeren, ja in gansch Limburg, voor goed aan den politieken gezichteinder verdwijnen.

Van af 7 ure 's avonds verdrong zich eene groote menigte op de Groote Markt, die ongeduldig de uitslagen der kiezingen afwachte.

In onze katholieke maatschappijen Union en Volksbond heerschte eene groote levendigheid ; talrijke telegrammen kwamen er beurtelings aan, en onder geestdriftige toejuichingen en daverend handgeklap werd er lezing gegeven van de winsten die wij gedaan hadden : hier een nieuwe zetel gewonnen ; daar een tegenstrever uit den zadel gelicht en een zetel veroverd ; verder, duizende stemmen bijgewonnen sinds de laatste kiezing

Kortom, de grootste geestdrift heerschte onder onze vrienden.

∴

't Was rond elf ure, zondag avond, als de uitslag gekend was : Onze vier kandidaten zegepralen ! M. Neven is niet meer herkozen ! Tezelver tijd ook, kondigde een telegram uit Hasselt aan dat M. Peten insgelijks gesneuveld was !

Toen heerschte er eene onbeschrijfelijke geestdrift ; overal werden onze katholieke strijdliederen aangeheven. Alleen in het lokaal der Liberale Associatie was alles doodstil, alsof er een lijk in huis was.

De Heeren Hellepute en Schaetzen, vergezeld van eene opgetogene menigte, werden rond half twaalf naar den Volksbond en vervolgens naar het lokaal der Union geleid. In beide lokalen werden gloedvolle redevoeringen uit die op oorverdoovende toejuichingen onthaald werden.

Eenige gemeene schavuiten, die de liberale nederlaag niet konden verkroppen, kwamen voor de katholieke lokalen manifesteeren ; er werd gelloten, verschillende katholieke vrienden werden op den grond geworpen, en in den Volksbond werd met een revolver door eene ruit geschoten. Gelukkig dat de politie en de gendarmerie ter plaatse kwam, die deze liberale... helden (?) de schrik op het lijf joeg, zoodat zij zich op behoorlijken afstand hielden.

∴

Maandag hebben onze vrienden hunne zegepraal gevierd op waardige wijze, zooals het betaamt aan onze partij, die ook dezen kiesstrijd gevoerd heeft op eerlijke en deftige wijze.

Aan de huizen onzer katholieke inwoners wapperde de nationale vlag, en gansch den dag bulderde het kanon over onze stad.

's Namiddags trok een lange stoet, waaraan onze katholieke maatschappijen met hunne schitterende bannieren deelnamen, door de voornaamste straten der stad, te midden van eene opgetogene en geestdriftige menigte. De twee harmonien van Millen hadden zich insgelijks bij den stoet aangesloten.

Eenige schavuiten, die wegens veroordeelingen of jeugdigen ouderdom niet kiezer zijn, hadden den ganschen morgend in dronken toestand rond de stad geloopen. De katholieken die zij ontmoetten, werden op gemeene wijze beleedigd, en aan de huizen der katholieken waar de Nationale vlag uitstak, werd geroepen : « Schelmen ! Moordenaars ! Bonnots ! » enz. terwijl er verwenschingen werden uitgebraakt, zoo gemeen, zoo walgelijk, dat wij uit eerbied voor onze lezers dezelve hier niet kunnen nederschrijven.

't Zijn waarlijk schoone exemplaren, die de liberale partij in hare rangen heeft ! Geen wonder dat vele eerlijke lieden met walg haar den rug toekeeren !

Deze gemeene kerels mogen onze vrienden uitdagen, beleedigen, verwenschen en mishandelen, doch zij kunnen niet verdragen dat wij op vreedzame wijze onze zegepraal vieren.

Inderdaad, toen de katholieke stoet door onze straten trok, waren zij weder op post, dit maal voorzien van fluitjes welke hun door liberale heethoofden waren uitgedeeld, eenige kwajongens, van 10, 12 tot 14 jaar, en verschillende wijven, insgelijks voorzien van fluitjes, hadden zich bij hen gevoegd.

Onnoodig te zeggen dat deze uitbarsting van razernij, en al het geluit niet de minste weerklank vondt bij onze deftige medeburgers. Integendeel, iedereen was het eens deze liberale pot tickers te schandvlekken.

Toen de stoet in de Concordia was terug gekeerd, werd, opvolgentlijk het woord gevoerd door de Heeren Deckers, Van Ormelingen, Frantz Schaetzen, Jos. Delvoie, G. Meyers en H. Nicolaers.

Daarna verspreiden zich de katholieke manifestanten in de stad, waar een : malsche pint werd gedronken op de glansrijke zegepraal onzer vrienden.

∴

Na de betooging hadden hier en daar nog eenige opstootjes plaats, doch deze werden spoedig onderdrukt door de gewapende macht.

Wij rekenen het ons ten plicht, in naam onzer deftige en vredelievende bevolking, hulde te brengen aan den Heer Burgemeester Delvigne, die zeer wel den ordedienst had ingericht, en hierdoor bewijs van krachtdadigheid en vastberadenheid gegeven heeft.

Dinsdag avond kwam de Heer Gielen, die verleden Zondag tot volksvertegenwoordiger gekozen werd, uit de statie gestapt. Aanstonds werd hij achtervolgd door een talrijke groep schavuiten, die floten en huilden dat hooren en zien verging.

De Heer Gielen, die bij M. Advokaat Delvoie zijn intrek genomen had, heeft zijnen weg voortgezet, steeds achtervolgd door de woedende bende, die eerst door de politie was uiteen gedreven.

Wij vragen ons af wat er zou gebeurd zijn, zoo de liberale kandidaat ooit gekozen geweest ware !

∴

De zegepraal van verleden zondag is zeer leerrijk ; immers, zij is grootendeels te danken aan de eendracht welke in de katholieke partij heerschte. In samengedrongen rangen, onze nationale leus « Eendracht maakt Macht » indachtig, is het katholiek leger ten strijde getrokken, en heeft den vijand eene verpletterende nederlaag doen ondergaan.

De uitslag der kiezing van verleden Zondag is ook de veroordeeling van het kartel, waarbij de liere liberale partij van vroeger laffelijk haar programma verloochende, en samenspande met de revolutionnaire en anti-Koningsgezinde socialisten ;

't Is de veroordeeling van de walgelijke veldtocht, die geleid is geworden tegen onze heldhaftige missionnarissen, de roem van België ;

't Is de veroordeeling van de lasteringen jegens onze bewonderingswaardige Kloosterlingen ;

't Is de veroordeeling van de gemeene en lage persoonlijke aanvallen van 't *Vrije Volk* en andere liberale bladen, tegen de Heeren Hellepute, Deploige en de andere katholieke kandidaten.

't Is de veroordeeling der liberale kandidaten wier bladen het gansche jaar den Godsdienst bezwadderen en die in kiezingstijd huichelend komen verklaren dat zij eenieders overtuiging eerbiedigen.

't Is de zegepraal der partij van orde, deftigheid en verdraagzaamheid op de partij van wanorde en tuchteloosheid.

Gansch het land had de oogen op Limburg gevestigd, en Limburg heeft het oude katholieke vaandel hoog gehouden en over gansch onze provincie doen wapperen.

De katholieke kiezers hebben de vlek uitgewischt welke op onze vlag, op ons arrondissement kleefde, en thans zijn zij wederom vertegenwoordigd door mannen van hunne overtuiging.

Eere en dank aan de kiezers !

En nu vooruit op den ingeslagen weg !

Dat de eendracht blijve heerschen in onze rangen, en nimmer zal nog een tegenstrever onze gelederen verbreken.

Vooruit dus, voor God en Vaderland !

Leve Limburg !

Leve de Katholieke partij !

Aan de Millenaren !

De twee harmonies van Millen hadden er aan gehouden den triomfstoet van verleden maandag door hunne tegenwoordigheid op te luisteren.

Voor het vertrek, aan het Café van onzen vriend Deckers, wachtten zij de aankomst van hunnen tram

Daar stond eene bende schoelis die onophoudend onze brave dorpsgenooten uitlooten en beleedigden. Ja zelfs er werd met blauwsel op hun geworpen, zoodat de kleederen van velen beschadigd werden.

Vrienden van Millen, gedenkt u altijd de gemeene handelwijze der bewonderaars van M. Neven !

Verleden zondag op voorhand hebt gij u reeds in de stemming gewroken ! Gij zult zulks nog morgen doen voor de Provinciale verkiezing.

Leve de Millenaren!!

OVERZICHT.

DE OUDE ZETELS.

De katholieken winnen op de liberalen : 1 zetel te Hasselt, 1 te Tongeren, 1 te Nijvel en 1 te Kortrijk.

Op de socialisten : 1 te Hoei-Borgworm. Is dus vijf te samen.

De socialisten winnen 1 zetel te Zoningen op de katholieken

De liberale winst... is voor 't jaar één, als de uilen preeken !

DE NIEUWE ZETELS.

Er waren 20 nieuwe zetels, die gewonnen werden als volgt :

De katholieken 11, waarvan : 3 te Brussel, 1 te Luik, 1 te Tongeren, 1 te Virton, 1 te Turnhout, 1 te Gent, 1 te Rousselare, 1 te Bendermonde en 1 te Antwerpen

De socialisten winnen er 4, verdeeld als volgt : 1 te Antwerpen, 1 te Brussel, 1 te Bergen en 1 te Charleroi.

De liberalen winnen er vijf : 1 te Brussel, 1 te Oostende, 1 te Mechelen, 1 te Leuven en 1 te Charleroi.

De kristen-demokraten nemen te Brugge den zetel der liberalen.

De algemeene toestand is dus : Katholieke winst vijftien zetels ; socialistische winst vier zetels ; liberale winst zero ; kristen-demokraten een zetel.

DE NIEUWE KAMER.

Zij zal verdeeld zijn als volgt :

Katholieken	101	zetels.
Liberalen	44	»
Socialisten	39	»
Kristen-demokraten	2	»
	186	

De katholieken hebben dus **16** zetels meerderheid op al de andere partijen te samen.

De gevallen Volksvertegenwoordigers :

M. Gravis, katholiek ; M. Wauters, socialist ; MM. May, Peten, Neven, Van Leynseele en Thooris, liberalen.

DE OUDE KAMER.

Zij bestond als volgt :

Katholieken	86	zetels.
Liberalen	44	»
Socialisten	25	»
Kristen-demokraat	1	»
	166	

Provinciale Kiezing
van zondag 9 Juni

Zooals wij het verleden week aangekondigd hebben, zal er morgen zondag strijd zijn, voor de provinciale kiezing in ons kanton.

Immers, de socialisten hadden kartel gesloten met de liberalen, en, volgens akkoord, mochten zij geene kandidaten stellen voor de Kamerkiezing en moesten zij hunne stemmen geven aan den liberalen kandidaat. De liberalen, van hunnen kant, hebben beloofd geene kandidaten te stellen voor de provinciale kiezing van morgen, doch zij zullen stemmen voor de socialisten.

Of de liberalen, die door de kolossale pandoering van verleden zondag geheel in de war en uit het lood geslagen zijn, hun woord zullen houden, dat ziet gij van hier !....

Ten andere, de socialisten weten dat zij niet zullen en niet kunnen gekozen worden ; dat verklaren zij luidop. « 't Is enkel om te zien hoeveel stemmen wij kunnen behalen in het kanton Tongeren » zoo verklaren zij. Welnu, de kiezers van ons kanton moeten zorgen dat dit getal stemmen zoo gering en zoo onbeduidend mogelijk zij.

∴

In October laatstleden werden in onze provincie onze tegenstrevers overal verslagen bij de gemeentekiezingen : te Tongeren, te Hasselt, te S-Truiden, te Maeseyck, enz. 't Was de voorbode van den grooten slag die verleden zondag geleverd werd.

Welnu op 2 Juni, werden onze tegenstrevers ongenadig geklopt : Limburg vaagde de vlek weg, die het katholiek vaandel besmeurde, door de twee liberale volksvertegenwoordigers af te danken.

Deze verschillende achtereenvolgende zegepralen moeten morgen voltrokken worden door eene nieuwe klopping van eerste klas.

∴

't Is de partij der omwentelaars en oproermakers die wij zondag te bestrijden hebben. In gansch het land hebben duizende vredelievende burgers zich afgescheiden van de liberale partij, omdat zij samenspande met de socialisten. De katholieke partij, integendeel, heeft duizende stemmen bijgewonnen, wegens hare verdraagzame en ordelievende politiek.

Het mag dus niet gezegd worden dat de rooda kliek in het kanton Tongeren bijval zal vinden. Daarom zullen alle mannen van orde morgen stemmen voor de katholieke kandidaten,

Onder nr 1

∴

Het zal voorzeker overbodig zijn hier in breedvoerige beschouwingen te treden, om de verdiensten onzer katholieke kandidaten kenbaar te maken.

M. Advokaat J. Delvoie, is een groote werker, aan wiens onvermoeibaren iever onze stad en ons kanton die lange reeks sociale inrichtingen te danken heeft. Voorzitter van den bloeienden *Volksbond S-Maternus*, is hij altijd in betrekking met onze werklieden en burgers, en als Voorzitter van Paarden- en Veeverzekering, is hij buitenmate geacht door de boeren van ons kanton, die hem meermalen bewijzen van oprechte verkleetdheid gegeven hebben.

In den provincieraad heeft hij steeds met talent en krachtdadigheid de belangen van de verschillende standen van ons kanton verdedigd.

M. Advokaat Georges Meyers, is de zoon van onzen oud-burgemeester, M. Meyers, Senator van Limburg. Hij is voorzitter van het kerkfabriek van O. L. Vr. kerk, en als dusdanig heeft hij bewijzen gegeven van grondige bestuurlijke kennissen. 't Is vooral dank aan zijne bemoeiing dat thans belangrijke herstellingen aan dit prachtig kunstgebouw uitgevoerd worden.

De diamanten van Cérisolles

28de vervolg

Toen verhaalde hij zijn wedervaren.

Julio begreep al van de eerste woorden af waar het om ging en hoe verder de knaap met zijn verhaal kwam, des te meer rimpelde zich het voorhoofd van den scheikundige.

Maar Jeanne en haar galant, de doktor, begrepen er niet veel van in den aanvang. Eensklaps riep het meisje uit.

— Maar vader, is het Lénore, waarvan hij spreekt en zou men haar kind geroofd hebben ? De jongen zegt maar wat, niet waar ? 't Is een fabel, hé ?

— Integendeel, Jeanne, hij spreekt als een verstandig mensch en heeft gedaan wat hij kon doen in dit geval, heel moedig. Luister maar naar hetgeen ik zal zeggen wat hij in zijn eigenaardige taal van de straat vertelt.

Smartelijk werd het meisje aangedaan door wat haar vader haar meedeelde.

— Maar hoe komt de knaap er toe Lénore naar hier te zenden ? vroeg zij. Weet hij dan welke innige vriendschapsbanden ons binden ?

Een wolk gleed over het gelaat van Julio en hij gaf ten antwoord :

— Ik ben mevrouw de Cérisolles zeer erkentelijk voor hetgeen zij voor u was, toen gij verlaten door uw vader op de wereld stondt. Bovendien ben ik haar echtgenoot het leven verschuldigd, een man, die straf ondergaat in de gevangenis voor eene misdaad, gepleegd door een ander. Bovendien heb ik in mijn duister verleden den man gekend, die de twee edele menschen op allerlei wijzen vervolgt en pijnigt. Vraag mij niet naar de oorzaak van hetgeen ik daar meedeel, want zelfs nu, nu ik zoo innig mijn verleden betreur, zijn er geheimen, die ik niet mag verraden. Al wat ik u zeggen kan, is dat den laatsten tijd het scheurende dier, dat de kastrelbewoners bedreigt, was teruggekomen na een gerumen tijd afwezig geweest is en dat ik, Aristo, dien dapperen jongen hier, verzocht heb in de buurt van het kasteel te waken. Niet zonder reden verbeelde ik een nieuwe ramp en ge ziet dat mijn vermoeden juist is geweest

— Arme, arme Lénore, zegde Jeanne, met tranen in de oogen. Zij aanbidt haar kleine Diana. Wat zal het haar hart verscheuren ! Ik ben bang, dat zij dood is neergevallen voor het ledige bedje. Kom, vader, laat mij vertrekken naar het kasteel, dat vervloekt schijnt.

De jonge doktor trok het hoofdje van Jeanne aan zijn borst en zegde :

— Het is immers niet noodig, lieveling. We hebben van Aristo gehoord, dat hij een briefje heeft geschreven, om uw vriendin naar hier te laten komen, waar zij inlichtingen kan krijgen. Zoolang er nog hoop is, is er leven en mevrouw De Cérisolles zal niet sterven, nu haar het uitzicht van redding geopend is.

— 't Is waar, ik vergat het briefje, antwoordde Jeanne ! Beste Aristo, wat zijt ge slim en moedig ! Ge zijt een echte Parijsche jongen, hoor, Georges, mag ik hem omhelzen ?

Het lieve meisje lachte door haar tranen heen, toen de knaap haastig zijn buisje rechttrok en zijn hand door de haren streek, om waardig het gunstbewijs te mogen ontvangen.

Toen boog hij zijn frissche lippen aan de jonge dame en deze drukte er een hartelijken kus op.

— Hé, nu zijt ge toch royaal betaald, zegde Georges lachend.

— Ja... ja zeker, meneer, stamelde de jongen verlegen, zijn lippen afvegend.

De knaap was heelemaal in de wolken, toen Jeanne een bord voor hem neerzette en hem zegde dat hij zich maar eens goed moest bedienen van wat er op tafel stond, daar hij wel geen tijd zou gehad hebben te ontbijten.

Aristo aarzelde niet, spoedig het gat in zijn maag te stoppen.

— Wat zullen we nu Lénore zeggen, vader ? vroeg Jeanne. Vermoedt ge waar Diana zich bevindt en hoopt ge dat men haar de kleine nog zal teruggeven ? O, laten we toch het onmogelijke doen om de arme moeder tenminste te helpen !

Julio boog bedroefd het hoofd, doch had geen tijd meer tot antwoorden. Een haastige stap en het geruisch van vrouwenkleeren was buiten de deur waarneembaar.

— Daar is de ongelukkige, zegde Jeanne.

Meteen snelde zij naar de deur en een oogenblik later lagen de beide vriendinnen in elkaars armen en klonken twee uitroepen als één :

— Lénore, lieve Lénore !

— O, Jeanne, beste Jeanne !...

Toen maakte mevrouw De Cérisolles zich los van Jeanne's omarming en de kamer onderzoekend overziend, vroeg ze met drang :

— Waar is ze ?... Waar is Diana ?..... Jeanne, ze is hier, niet waar ?

— Kom, lieveling, houd u kalm. Het kind is niet hier, maar men weet wel waar het zich bevindt en weldra zal men het u teruggeven.

— Is ze niet hier ? .. O, God !...

Die tijding was zoo'n slag voor de jonge veelbeproefde vrouw, dat zij in zwijm viel. Doktor Lebret had nog juist den tijd haar op te vangen, waarna Julio een zetel bijschoof, waarin Lénore zachtjes neergezet werd.

— Diana !... was het eerste woord dat over Lénore's lippen kwam, toen ze tot het bewustzijn terugkeerde.

— Beste mevrouw, zegde Julio nu, ik vermoed waar het kind is, want ik ken den ontvoerder. Ik hoop de kleine terug te brengen, maar ge moet mij helpen door moedig te zijn. Beheersch dus uzelf en laten wij samen beraadslagen.

Lénore riep uit :

— Hoe kan ik kalm nadenken als mijn kind stervende is !...

— Beste Lénore, luister naar mijn vader, zegde Jeanne. Werkelijk, 't is in het belang van uw kleine engel.

— Maar dan heeft het briefje, dat ik ontvangen heb, gelogen. Het verzekerde, dat ik hier nieuws zou vernemen. Ik smeek u, leid mij niet om den tuin met leugens om bestwil. Wat weet ge van Diana ?

— Dit, mevrouw !

En Julio vertelde al wat de kleine bloemenkoopman hem had medegedeeld.

Lénore, bestormd door een reeks van hevige ontroeringen, had derdelde spontane opwelling als Jeanne en omhelsde den kleinen Aristo, die haar zoo ter wille was geweest.

Die kus voerde de ambitie van den knaap ten toppunt en hij besloot zijn uiterste krachten in te spannen, ja, zijn leven zelfs te offeren als het noodig mocht zijn voor die lieve goede voornaame dame, die hem zoo maar omhelsd had. In vervoering riep hij uit :

— Wij zullen de kleine vinden, mevrouw, dat beloof ik u, al moet ik er tot het eind van de wereld voor loopen !... Al moet ik er het diepste roovershol voor in !...

De jongen werd opeens zoodanig door zijn zenuwen aangegrepen, dat hij in tranen uitbarstte, zoodat Julio het maar geraden vond hem bij de hand te nemen en naar buiten te brengen.

Daar zegde hij tegen den knaap :

— Ge zijt een brave jongen, hoor, Aristo en ge zult goed beloond worden voor hetgeen ge doet.

— Ik wil niets anders mijnheer Julio, zegde de jongen, dan de lieve, goede dame weer zien lachen. Ik geef haar het kind terug, of mijn naam is geen Aristo meer !

— Wij zullen het hopen, jongen, maar houd u nu kalm, want anders hoort moeder Michu het.

— Ge hebt gelijk, mijnheer, antwoordde de knaap en hij sloop de trap af en de straat op.

Ziende dat zijn zorgen niet meer noodig waren, vertrok ook doktor Lebret, om geen onbescheidenheid te toonen. Julio en zijn dochter bleven dus samen achter met de kasteelbewoonster.

— Dus hij slot van rekening hebt ge mij niets te vertellen van de plaats waar mijn kind verborgen is ? vroeg Lénore met ontroerde stem. Den naam van den roover zou ik al geraden hebben, zelfs al had hij dit niet achtergelaten aan het wiegekleedje.

De scheikundige strekte de hand uit naar het stuk papier dat de arme moeder hem met bevende vingers voorhield.

— Die ellendeling ! mompelde hij, toen hij het schrift herkende.

Nauwelijks echter had hij het briefje gelezen of zijn gelaat helderde op.

— Het stelt mij volkomen gerust, mevrouw, wat hij schrijft, zegde Julio. Ik dacht dat men u uw kind ontstolen had om u zeker geheim te ontrukken dat een fortuin zou beteekenen in de handen van uw vijand. Gode zij dank, ik zie dat ik mij vergist heb, want het is voor zijn hond dat de schurk bang is. Het schijnt, dat er zich een ol ander heeft voorgedaan, waardoor hij vermoedt dat u meer van hem bekend is dan hem wel lief kan zijn en dat u er aan denkt hem aan te klagen.

Lénore, verbaasd over dien helderen kijk op den toestand, wendde het hoofd af om haar verlegenheid te verbergen.

— Spreek, ik smeek er u om, zegde Julio. Ik kan u nu ook wel zeggen, dat de eerste waarschuwing, die Aristo u heeft doen toekomen, van mij afkomstig was. Ik ben de onbekende vriend, die u tracht te verdedigen tegen den man, die ook mijn vijand is geworden. Ik weet heel veel en ik kan dus ook veel hooren, helaas ! Verberg mij niet de minste bijzonderheid, mevrouw, het is in het belang van uw ongelukkigen toestand.

Lénore vertelde toen alles wat er gebeurd was sedert het tooneel in het paviljoen ; het vinden van den rooden steen, de wanorde in het paviljoen, haar vermoedens.

Meer en meer verhelderde de blik van Julio.

— Ik begrijp u, zegde hij ten slotte ; ge wildet den schuldigen aanklagen om den onschuldige in vrijheid te stellen en ge hebt de onvoorzichtigheid gehad het hem te zeggen.

— Neen, ik heb niets gezegd, betooge Lénore met klem ; ik heb mij wel er voor gewacht iets er over uit te laten.

— Toch moet hij het geweten hebben, dat verzeker ik u.

Plotseling klaarden de oogen van mevrouw De Cérisolles op. Zij had begrepen.

— Ik ben er, zegde zij. Degene, dien wij beiden verdenken, heeft mij vroeger de diensten opgedrongen van een kamenier, die ik er altijd toe in staat gezien heb mij te verraden. In den laatsten tijd had ik dikwijls koortsaanvallen en moet dientengevolge veel in mijn onrustigen slaap gesproken hebben. Fanny moet zich dan 's nachts in de kamer hebben weten te dringen en.....

— Geen twijfel meer, mevrouw. Alles is nu opgehelderd en nu wij open in het spel van den bandiet zien, zullen wij samenwerken om hem zijn prooi te ontrukken. Maak u niet ongerust over het lot van uw Diana. Het kind is voor hem een kostbare gijzelaarster en ik kan u verzekeren, dat de kleine goed verzorgd zal worden.

— Zij houdt alleen van haar moeder en van Manou, zegde de moeder met een smartelijken blik. Waar denkt ge dat men Diana gebracht heeft ? Waar zou ze zijn ? Wie weet of men ze met in het Groene Huis verborgen houdt !

— Neen, mevrouw, er is een auto in het spel. Ik kan u de verzekering geven, dat degene, die belast is met de bewaking van het kind u al sedert uw priste jeugd bekend is. 't Is Martine, ik ben er van overtuigd.

— Groote hemel ! riep Lénore ontsteld uit. Dacht u mij gerust te stellen met dien naam uit te spreken ?... Mijn arme engel toevertrouwd aan die megera ?... Het kind zal er van sterven, als het al met dood is !...

— Maar, beste mevrouw, moet ik er u aan herinneren, dat uzelf weinig ouder dan uw dochtertje, aan die Martine was toevertrouwd ?

— Dat is het juist wat mij voor de kleine doet vreezen. Als gij wist, welke sombere, droevige jeugd ik heb gehad ! Bovendien was Martine toen vermoedelijk nog niet zoo erg als nu, want met de jaren werd zij onuitstaanbaarder van humeur, terwijl de liefde voor den dronk nu in een waren hartstocht moet zijn overgegaan. En wat moet er van mijn kind terecht komen als die vrouw haar roes uitslaapt ?

— Mevrouw, dat zal niet zoo erg zijn, want Martine kent haar vreeselijken meester en ik ben ervan overtuigd, dat hij haar heeft gezegd : « Gij staat mij met uw leven borg voor dat van het kind » en dat zij heel goed de strekking van die bedreiging begrepen heeft. Ik zweer u, mevrouw, dat de kleine minder in veiligheid was op uw school, dan onder de hoede van Martine.

Het gelukte Julio langzamerhand op die wijze het vertrouwen bij Lénore te doen wederkeeren.

(Vervolgt).